

ISBN 978-86-82504-03-0

MAJNITI MESEC

DOSIJE DREZDEN II

DŽIM BUČER

Naslov originala:

Jim Butcher

Fool Moon

The Dresden Files II

Fool Moon

Copyright © 2001 by Jim Butcher

All rights reserved.

*Za Debi Čester, koja me je
naučila sve što bi trebalo da znam
o pisanju. I mom ocu, koji me je
naučio sve što bi trebalo da znam
o životu. Nedostaješ mi, oče.*

Zahvalnica

Posebno sam zahvalan Karolini, Fredu, Debri, Tari. I Korin: prvom fanu Harija Drezdena. Bez perverzne žudnje da urlate na mene da napišem sledeće poglavlje, Hari nikada ne bi upadao u toliko nevolja.

Super posebna zahvalnica sinu DžejDžeju koji je verovao da mu je ćaća napisao dobru knjigu, premda nije mogao da je čita.

I hvala tebi, Šenon, za mnogo stvari koje ne mogu ni da pobrojim. Ti si moj anđeo. Jednog dana, naučiću da pravilno urolam čarape pre nego što ih frknem na pod spavaće sobe.

Poglavlje 1

Nikada nisam pomno pratio mesečeve mene, tako da nisam znao da nas jedna noć deli do punog meseca kada je mlada žena sela naspram mene u Mekanalijevom pabu i zamolila me da joj ispričam sve što znam o nečemu zbog čega bi mogla da pogine.

„Ne“, odvratio sam. „Nema šanse.“ Presavio sam parče hartije na kom su bila iscrtana tri koncentrična kruga vijugavih simbola, pa ga gurnuo nazad preko uglačanog stola od hrastovog drveta.

Kim Dilejni se namrštila na mene i sklonila sa čela pramen tamne, blistave kose. Bila je visoka žena bujnog poprsja i ljupka na starovremenski način, blede i lepe puti i okruglih obraza sviknutih na osmehe. Sada se nije smešila.

„Ma daj, Hari“, rekla mi je. „Ti si jedini profesionalni čarobnjak u Čikagu i jedini koji može da mi pomogne.“ Nagnula se preko stola ka meni, napeto me gledajući. „Ne mogu da nađem reference za sve ove simbole. Takođe ih ne prepoznaje niko u lokalnom društvu. Ti si jedini pravi čarobnjak za koga sam ikada čula, a kamoli upoznala. Samo hoću da znam šta je ovo.“

„Ne“, odvratio sam joj, „ne želiš da znaš. Bolje bi ti bilo da zaboraviš na ovaj krug i da se usredsrediš na nešto drugo.“

„Ali...“

Mek mi je privukao pažnju mašući mi dok je stajao iza šanka, pa je stavio dva tanjira vrele hrane na glatku površinu krivog hrastovog šanka. Dodao je i dve boce domaćeg tamnog piva, pa su mi pošle bale na usta.

Creva su mi žalosno zakrčala. Bila su prazna skoro kao moj novčanik. Noćas ne bih mogao da priuštim ovakvu večeru da Kim nije ponudila da časti ako za obrokom razgovaram s njom o nečemu. Obično naplaćujem više od jednog odreška, ali lepo je u njenom društvu, a ponekad mi je i učenica. Znao sam da ona nema mnogo para, a ja još manje.

Iako su mi creva krčala, nisam odmah ustao da kupim hranu (u *Mekanalijevom pabu i grilu* nema posluge. Prema Mekovim rečima, ako ne možeš da ustaneš i prideš da uzmeš šta si naručio, ne moraš ni da dolaziš.) Na tren sam se osvrnuo po prostoriji, niske tavanice na kojoj su se lagano vrteli ventilatori, što je bila kombinacija koja me je izluđivala, sa trinaest izrezbarenih stubova i trinaest prozora, kao i trinaest stolova razmeštenih kojekuda, kako bi raspršili ostatke magijskih posledica koje ponekad okružuju gladne (drugim rečima, besne) čarobnjake. *Mekali* je pravo utočište u gradu u kome niko ne veruje u magiju. Mnogo naših tu dolazi da jede.

„Vidi, Hari”, počela je Kim, „ne koristim ovo ni za šta ozbiljno, časna reč. Ne pokušavam da izvedem nikakvo prizivanje ili vezivanje. To me zanima isključivo akademski. Reč je o nečemu što me već neko vreme muči.” Nagnula se i uhvatila me za ruku, gledajući me u lice tako da me ne gleda u oči, što je štos koji malo onih koji se ne bave veštinom može da savlada. Iscerila mi se tako da su joj se videle duboke jamice na obrazima.

Creva su mi opet zakrčala pa sam bacio pogled ka hrani na šanku, koja me je čekala.

„Jesi li sigurna?”, upitao sam je. „Samo pokušavaš da utaziš radoznalost? Ne koristiš to ni za šta?”

„Časna reč”, odgovorila mi je ona.

Namrštio sam se.

„Ne znam...”

Nasmejala mi se.

„Ma *daj*, Hari. Nije to ništa bitno. Vidi, ako nećeš da mi kažeš, nema veze. Svejedno ću te častiti večerom. Znam da si u poslednje vreme u frci s parama. Mislim, od onog što se desilo proletos.”

Namrštio sam se, ali ne na Kim. Nije ona kriva što me moj glavni poslodavac, Karin Marfi, upravnica Posebnih Istraga u čikaškoj policiji, već duže od mesec dana nije zvala da obavljam konsultacije za njih. U proteklih nekoliko godina veći deo mojih prihoda poticao je od toga što sam radio kao specijalni konsultant za PI, ali nakon gungule koja se desila prošlog proleća, sa mračnim čarobnjakom koji je vodio pravi rat bandi za kontrolu nad trgovinom drogom u Čikagu, rad za PI se lagano sve više smanjivao, a sa njim i moji prihodi.

Ne znam zašto je Marfi prestala da me zove onako često. Sumnjam na neke stvari, ali još mi se nije ukazala prilika da se suočim s njom u vezi s tim. Možda nije reč o nečemu što sam ja uradio. Možda su čudovišta rešila da počnu da štrajkuju. Aha, važi.

Suština je u tome da sam ostao bez para. Već se predugo hranim rezancima i supom iz kesice. Odresci koje je Mek pripremio mirišu božanski, čak i sa druge strane prostorije. Creva su mi se opet pobunila, režeći od neolitske žudnje za nagorelim mesom.

Međutim, ne mogu da naprosto večeram a da ne saopštim Kim informacije koje je zanimaju. Nije posredi to da nikada nisam ispalio nekoga sa kime sam se nešto dogovorio, ali nikada to nisam uradio s ljudskim bićem – i definitivno ne s nekim ko se na mene ugleda.

Ponekad baš mrzim što imam savest i idiotski temeljan osećaj časti.

„Dobro, dobro”, uzdahnuo sam. „Daj da večeram, pa ću ti ispričati sve što znam.”

Jamice su se opet pojavile na Kiminim obraščićima.

„Hvala ti, Hari. Ovo mi mnogo znači.”

„Da, da”, kazao sam joj i ustao da bih se provukao prema šanku, zaobilazeći stubove, stolove i tako dalje. U *Mekanali-jevom* noćas je više ljudi nego obično i premda se Mek retko

smeši, noćas se u njegovom držanju videlo da je zadovoljan posetom. Zgrabio sam tanjire i boce pomalo se dureći. Teško je radovati se prijateljevom napretku kada tvoj posao propada.

Uzeo sam hranu, odreske, krompir i boraniju, vratio se do stola i ponovo seo, stavljajući Kimin tanjir pred nju. Neko vreme smo jeli, ja nadureno ćuteći, a ona gladno kao vuk.

„Dakle“, naposletku je zaustila Kim, „šta možeš da mi kažeš o tome?“ Viljuškom je pokazala parče hartije.

Progutao sam zalogaj, srknuo gusto pivo, pa opet uzeo taj list papira.

„Dobro. Ovo je figura visoke magije. Zapravo tri takve figure, jedna unutar druge, kao slojeviti zidovi. Sećaš li se šta sam ti pričao o magijskim krugovima?“

Kim klimnu glavom.

„Ili nečemu ne daju da uđe ili mu ne daju da izađe. Uglavnom deluju na magijske sile ili stvorenja iz Nikadnikadije, ali smrtna bića mogu da pređu preko krugova i da ih prekinu.“

„Dabome“, kazao sam. „To je ovaj spoljni krug simbola. To je prepreka protiv stvorenja koja se sastoje samo od duha i magijskih sila. Ključni su ovi simboli ovde, ovde i ovde.“ Prstom sam pokazao žvrljotine o kojima je reč.

Kim je žudno klimnula glavom.

„Kapiram spoljni krug. Šta je sledeći?“

„Drugi krug je više magijska prepreka *smrtnom* telu. Ne bi radio ako koristiš samo prsten simbola. Potrebno ti je još nešto, kamenje, dragulji ili već nešto, razmešteno između pismena.“

Uzeo sam još zalogaj odreska.

Kim se namrštila na papir, pa na mene.

„A šta bi to postiglo?“

„Nevidljivi zid“, rekao sam joj. „Kao od cigala. Duhovi, magija, sve bi to moglo da prođe pravo kroz njega, ali ne i smrtno telo. Niti bačeni kamen, meci, bilo šta što je opipljivo.“

„Shvatam“, uzbuđeno je kazala. „Kao nekakvo polje sila.“

Klimnuo sam glavom.

„Tako nešto.“

Sva se ozarila od uzbuđenja, a oči su joj se iskrile.

„Znala sam. A šta je ovo poslednje?”

Začkiljio sam gledajući unutrašnji krug simbola, pa sam se namrštio.

„Greška.”

„Kako to misliš?”

„Mislim da je ovo samo žvrljotina. Ne znači ništa korisno. Jesi li sigurna da si ispravno prepisala?”

Kim se namrštila tako da su joj se usne izvile.

„Sigurna sam, sigurna. Pazila sam šta radim.”

Na tren sam joj se zagledao u lice.

„Ako ispravno tumačim ove simbole, to je treći zid, podignut da zadržava stvorenja koja se sastoje od tela i duha. Ni smrtna bića ni duhove, već nešto između.”

Namrštila se.

„Kakva su to stvorenja?”

Slegnuo sam ramenima.

„Nikakva”, odgovorio sam i to je, zvanično, bilo tačno.

Beli savet čarobnjaka ne dopušta ni pomen o demonima koji mogu da se prizovu na zemlju, bića koja se sastoje od duha, a mogu da oko sebe sakupe telo. Obično bi duhovni krug bio dovoljan da zaustavi sve osim najmoćnijeg demona ili Starijih stvari iz dalekih krajeva Nikadnikadije, ali ovaj treći krug sazdan je da sputa stvari koje mogu da prevaziđu te granice. To je kavez za demonske polubogove i arhanđele.

Kim nije poverovala u moj odgovor.

„Hari, nije mi jasno zašto bi iko napravio ovakav krug samo da ništa ne bi sputao.”

Slegnuo sam ramenima.

„Ljudi ne rade baš uvek ono što je razumno. Takvi su ti ljudi.”

Pogledala me je i prevrnula očima.

„Ma daj, Hari. Nisam malo dete. Ne moraš da me čuvaš.”

„A ti”, odgovorio sam joj, „ne moraš da znaš kakve to stvari sputava taj treći krug. Ne želiš to da znaš. Veruj mi kad ti kažem.”

Ona me je prostrelila jednim dugim pogledom i slegnula ramenima.

„Dobro. U krugove mora da se ulije moć, zar ne? Moraš da znaš kako da ih uključiš, kao sijalice?”

„Tako nešto, dabome.”

„Kako da neko uključi ovo?”

Dugo sam je gledao.

„Hari?”, zapitala me je ona.

„Ni to ne moraš da znaš. Ne radi akademskih razloga. Kim, ne znam šta imaš na umu, ali pusti to. Zaboravi. Digni ruke od toga pre nego što nastradaš.”

„Hari, nisam...”

„Batali”, prekinuo sam je. „Kim, sediš na kavezu za tigrove.” Lupio sam prstom po papiru kako bih naglasio ono što pričam. „A ovo ti ne bi trebalo da nemaš nameru da pokušaš da u njega strpaš tigra.”

Oči su joj zasuzile i digla je glavu:

„Misliš da nisam dovoljno snažna.”

„To koliko si snažna nikakve veze nema s tim”, odvratio sam. „Nisi prošla kroz obuku. Nemaš znanje. Ne bih očekivao od klinca u osnovnoj školi da prokljuvi fakultetsku matematiku, pa ne očekujem to ni od tebe.” Nagnuo sam se napred. „Kim, ne znaš dovoljno da bi se igrala ovakvim stvarima, a sve i da znaš, a sve i da uspeš da postaneš prava čarobnica, svejedno ti ne bih rekao. Ako ovo zabrljaš, moglo bi da nastrada mnogo ljudi.”

„Kad bih i planirala da uradim tako nešto, Hari, to su moja posla.” Oči su joj sevale od besa. „Ti nemaš nikakvo pravo da biraš umesto mene.”

„Ne”, rekao sam joj. „Ali sam odgovoran za to da ti pomognem da doneseš ispravnu odluku.” Zgužvao sam papir, pa ga bacio na pod. Ona odsečno i žestoko zabi viljušku u odrezak. „Vidi, Kim”, kazao sam joj. „Sačekaj malo. Kada budeš starija, kada stekneš još iskustva...”

„Ti nisi mnogo stariji od mene”, prekinula me je Kim.

Nelagodno sam se promeškolljio na stolici.

„Prošao sam kroz obimnu obuku, a počeo sam mlad.” Moje poznavanje magije, koje daleko prevazilazi i moje godine i moje obrazovanje, nije bilo tema kojom sam hteo

da se bavim pa sam pokušao da promenim tok razgovora. „Kako ti ide prikupljanje novca ove jeseni?“

„Ne ide“, odbrusila je ona, pa se umorno zavalila. „Umorna sam od pokušavanja da kukam za pare raznim ljudima kako bih spasila planetu koju truju ili životinje koje ubijaju. Umorna sam od pisanja pisama i protestovanja zarad ciljeva u koje više niko ne veruje.“ Protrljala je oči. „Naprosto sam umorna.“

„Vidi, Kim, pokušaj da se malo odmoriš – i molim te, molim te, nemoj da se igraš tim krugom. Obećaj mi.“

Ona baci salvetu, ostavi nekoliko novčanica na stolu i ustade.

„Uživaj u večeri, Hari“, reče, „i hvala ti ni na čemu.“

I ja sam ustao.

„Kim“, zaustio sam. „Čekaj malo.“

Međutim, nije obraćala pažnju na mene. Ljutito se zapuтила prema vratima, a suknja joj se njihala u ritmu s njenom dugom kosom. Bila je impresivno stasita. Osećao sam kako bes isijava iz nje. Jedan od ventilatora na tavanici zatresao se i ispustio pramičak dima dok je prolazila ispod njega, a onda se lagano zaustavio. Ustrčala je uz kratko stepenište i izašla iz bara lupajući vratima za sobom. Ljudi su je gledali kako odlazi, a onda pogledali mene i na licima im se videlo kako nagađaju.

Ponovo sam seo, osećajući se frustrirano. Prokletstvo. Kim je jedna od nekolicine koju sam podučavao u teškom periodu kada su tek otkrili svoju urođenu nadarenost za magiju. Osećao sam se kao govno zbog toga što ne dajem informacije, ali ona se igrala vatrom. To nisam mogao da joj dopustim. Odgovoran sam za to da joj pomognem da se čuva od takvih stvari sve dok sama ne shvati koliko su opasne.

A i da ne pominjem šta bi Beli savet mislio o tome da se neki nečarobnjak poigrava s velikim krugovima za prizivanja. Beli savet ne rizikuje kada je o takvim stvarima reč, već naprosto dela – i to odlučno – a kada to rade, dešava se da ne budu naročito pažljivi prema tuđim životima i bezbednosti.

Postupio sam ispravno. To što nisam dozvolio da takve informacije padnu Kim u ruke bila je ispravna odluka. Štitio sam je od opasnosti koju ona ne razume u potpunosti, niti može da je razume.

Postupio sam ispravno – iako je ona imala veru u mene da ću joj pružiti odgovore, kao što sam to ranije radio, kada sam je učio kako da suspregne i obuzda svoje skromne magijske darove. Iako mi je verovala da joj pokažem odgovore koje je tražila, da budem njen vodič kroz tamu.

Postupio sam ispravno.

Prokletstvo.

Osetio sam kiselinu u želucu. Više mi nije bilo do Mekovog ukusnog obroka, bez obzira na odrezak. Osećao sam se kao da ga nisam zaslužio.

Srkutao sam pivo i mislio turobne misli kada su se vrata ponovo otvorila. Nisam dizao pogled pošto sam bio zauzet turobnim promišljanjem, što je omiljena razbibriga čarobnjaka širom sveta. A onda je nečija senka pala na mene.

„Sediš i duriš se”, kazala je Marfi. Sagnula se i rasejano pokupila zgužvanu hartiju koju sam ranije bacio, pa je uredno tutnula u džep umesto da je ostavi da prlja pod. „To ne liči na tebe, Hari.”

Na tren sam pogledao Marfi. Nisam morao mnogo da dižem pogled. Karin Marfi nije mnogo viša od pet stopa. Skratila je svoju zlatastu kosu, od srednje dužine do nečega daleko kraćeg, a malo dužeg napred nego nazad. Bila je to pomalo pankerska frizura i vrlo je pristajala uz njene plave oči i prćasti nos. Bila je obučena skladno vremenu u odeću koju zacemento nosi kada je kod kuće: tamne farmerke, flanelsku košulju, čizme za pešačenje i debelu šumarsku jaknu. Značku je nosila na opasaču.

Marfi je izuzetno slatka – za odraslu osobu koja ima crni pojas u aikidu i nekoliko nagrada za streljaštvo od čikaške policije. Ona je ona prava profesionalka koja je grebala i rukama i nogama kako bi od obične policajke postala prava poručnica. Usput je stekla i neprijatelje, a jedan od njih se postarao za to da ubrzo nakon što je postala poručnica bude postavljena na čelo Posebnih istraga.

„Zdravo, Marfi“, rekao sam joj. Otpio sam gutljaj piva i kazao: „Odavno se nismo videli.“ Pokušao sam da zvučim staloženo, ali bio sam prilično siguran da je ona čula bes u mom glasu.

„Vidi, Hari...“

„Da li si čitala uvodnik u *Tribunu*? Onaj u kom te kritikuju zbog traćenja gradskih para na angažovanje *šarlatana i nadridvidovnjaka po imenu Hari Drezden*? Mora da jesi, pošto se nismo čuli od tada.“

Ona se protrljala duž nosa.

„Nemam vremena za ovo.“

Nisam obraćao pažnju na njene reči.

„Nije da te krivim. Mislim, malo čestitih poreskih obveznika grada Čikaga veruje bilo u magiju, bilo u čarobnjake. Naravno, malo je njih videlo ono što smo ti i ja videli. Znaš. Kada smo sarađivali. Ili kada sam ti spasio život.“

Oči su joj se neznatno skupile po ivicama.

„Trebaš mi. Desila se situacija.“

„Trebam ti? Ima više od mesec dana kako nismo razgovarali, a odjednom sam ti potreban? Poručnice, imam ja kancelariju, telefon i sve po redu. Nisi morala da me tražiš ovde dok večeram.“

„Preneću ubici da sledećeg puta vodi računa da bude aktivan samo u radno vreme“, odvrtila je Marfi, „ali moraš da mi pomogneš da ga nađem.“

Ispravio sam se sedeći i namrštio.

„Desilo se ubistvo? Nešto iz mog polja?“

Marfi mi se hladno osmehnu.

„Nadam se da nemaš pametnija posla.“

Osetio sam kako mi se vilica koči.

„Ne. Spreman sam.“ Ustao sam.

„Onda, dobro“, rekla je ona okrećući se i odlazeći. „Hoćemo li?“